

LBRIS

We know
books

KRISTIN
HANNAH

*Din nou
acasă*

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA

București

Capitolul 1

Reporterii dădeau târcoale evenimentului deja de mai multe zile. Titlurile înfloreau. Zvonurile despre abuzul de droguri și despre comportamente nepotrivite se țineau scai de celebritățile adunate în micul oraș din Oregon. Era o petrecere organizată cu ocazia încheierii filmărilor unei pelicule importante și acest gen de lucruri nu se întâmpla în LaGrangeville. Salonul de evenimente Elks nu mai fusese folosit de ani întregi pentru nimic altceva decât niște adunări liniștite, dar în această seară pulsa în acordurile muzicii zgomotoase. Orașenii și reporterii viermuiau pe îngusta stradă principală, privindu-și chipurile reflectate în geamurile-oglină ale limuzinelor ce se strecurau pe lângă ei, așteptând să se întâmple ceva senzațional, ceva într-un stil caracteristic hollywoodian.

Dar chiar și-așa, cu toate articolele, interviurile și toți paparazzi adunați, nimeni nu avea de unde să știe cât de aproape de adevăr avea să fie titlul revistei *Enquirer*, „O petrecere mortală“.

Angel DeMarco a coborât din limuzină. Prin aburul fumului de țigară și burnița fină, a zărit oamenii adunați pe partea cealaltă a străzii. Trupuri fără chip înghesuite în spatele cordonului galben ridicat de poliție.

– El e, DeMarco!

Aparatele de fotografiat au zumzăit în explozii de lumină. Ploaia părea suprarealistă, dăre prismatice argintii care se adunau în băltoace ireal de luminoase pe asfaltul negru.

– Angel... uită-te încoace! AngelAngelAngel...

Adorația mulțimii l-a traversat precum un val amețitor. Doamne, ce-și adora faima. A tras lung din țigară și a expirat fumul încet, apoi le-a oferit *zâmbetul*, cel pe care cu numai o săptămână în urmă revista *People* îl catalogase a fi un „zâmbet de douăzeci de megawați”. A făcut cu mâna. Urma cenușie a țigării a șerpuit prin aer.

A pășit într-o parte pentru a-i permite partenerei sale, al cărei nume nu și-l amintea, să coboare din mașină.

Aceasta s-a lăsat așteptată. Un pantof de piele negru cu toc înalt și un picior lung, încordat, au apărut din întuneric. Tocul a pocnit dur pe trotuar. Femeia s-a aplecat în față, și-a azvârlit claua tapată de păr platinat înainte, a secondat-o cu un decolteu apreciabil și s-a aruncat afară din mașină. Apoi s-a întors automat către mulțime, aranjându-și rochia roz din latex în timp ce zâmbea și făcea cu mâna.

Angel trebuia să recunoască: femeia știa cum să-și facă intrarea.

A luat-o de mână și a tras-o către fanii în extaz. Tocurile ei ridicole au pocnit și alunecat pe trotuarul neted, dar sunetul a fost curând înghițit de vuietul oamenilor care și-au dat seama că *el* se apropia.

Adolescentele au țipat și s-au întins către el. Și-a dat seama că unele dintre ele erau aceleași pistruiate provinciale care chiuliseră de la școală ca să privească filmările. Stătuseră pe margine în fiecare zi, îngrămădite în spatele gardurilor, urlând, chicotind și începând să plângă de fiecare dată când ieșea din rulotă ca să filmeze o scenă.

Această mulțime de admiratori nu-i cerea nimic mai mult decât simpla prezență. Ar fi putut să fie nebun, imatur și egoist și nu le-ar fi păsat – tot ce voiau era ca el să dea totul ecranului. Le-a oferit cel mai larg și sexy zâmbet, permițând privirii să scaneze mulțimea. I-a dăruit fiecărei fete un moment, o singură bătaie de inimă în care să se uite numai la ea.

– Angel, ne poți da un autograf? Cum ți s-a părut LaGrangeville? Când se lansează filmul? Îl lansezi mai întâi aici?

Întrebările au venit ca de obicei, zburând prin ploaie ca săgețile. Pe unele le-a auzit, pe altele nu, dar știa că nu avea nici o importanță. Nu așteptau un răspuns, voiau numai să fie aproape de el, în speranța ca măcar o frântură din strălucirea hollywoodiană să le atingă viețile pentru o secundă.

– Angel, te fotografiezi cu mine?

A ridicat privirea de la autograful pe care-l semna și s-a uitat pentru o clipă la fata care pusese întrebarea. Era scundă și rotunjoară, cu obraji ce arătau ca farfuriile de porțelan și păr castaniu cârlionțat.

A recunoscut-o imediat – era fata care nu era niciodată invitată la petrecerile cele mai tari și care încerca din răspuțeri să facă în așa fel încât să nu-i pese.

Știa totul despre asta. Chiar și acum, ani întregi mai târziu, își putea aminti senzația de a fi un adolescent lăsat pe dinafară. Cât de dureros era!

I-a zâmbit fetei, iar ochii ei s-au căscat de surprindere. S-a zgâit la el ca și cum ar fi prins luna de pe cer – și doar de atât era nevoie – acea privire a unui necunoscut îi intra în sânge ca un drog.

– Păi drăguț, aș fi onorat. S-a îndepărtat de partenera lui și s-a aplecat pe sub cordonul poliției. Simțea mâini peste tot pe trup, mângâindu-i sacoul, amestecându-i-se în păr. Obișnuia să-l deranjeze această intimitate nechemată, dar învățase s-o suporte, chiar să se bucure de ea dacă nu se mergea prea departe. Și-a trecut un braț în jurul fetei și a tras-o mai aproape, înghesuindu-se pe sub streășina vechii clădiri din cărămidă. O altă fată – înaltă și masivă – le-a făcut repede o poză.

– Arăți foarte drăguț în seara asta.

Fata era îmbrăcată cu o rochie albă de satin lungă până în pământ.

– Este banchetul, a șuierat ea, aproape orbindu-l cu argintiul aparatului dentar.

Banchet. Era un cuvânt pe care nu-l mai auzise de multă vreme, de-o viață, și dintr-odată s-a simțit bătrân. Dacă ar fi fost tatăl acestei fete ar fi privit-o împodobindu-se cu paiete și mărgelile pentru un bal de la școală. S-a întrebat cum s-ar fi simțit...

A dat la o parte senzația vagă de regret.

– Unde e partenerul tău?

Pe obrajii cărnoși s-a strecurat roșeața.

– Nu am partener. Eu și câteva... prietene ne-am gândit să ne uităm numai. Am fost în comitetul de înfrumusețare...

Pentru o fracțiune de secundă, nu a mai fost Angel DeMarco, vedeta de film; a fost Angel DeMarco, puștiul din cartierul rău famat.

– Unde se ține banchetul? a întrebat cu blândețe.

Ea a făcut semn de-a lungul străzii.

– La liceu... în sala de sport.

Înainte să aibă timp să se gândească la ce făcea, a apucat-o de mână pe fată și a condus-o pe stradă. Mulțimea a amuțit, apoi s-a separat pentru ei.

– Angel!

Și-a auzit numele și s-a oprit ca să se întoarcă. Val Lightner, agentul și prietenul lui, stătea alături de Rochia de Latex. Îi făceau amândoi semn cu mâna.

– Unde te duci? a strigat Val, stingându-și țigara de caldarâm. Te așteaptă înăuntru.

Angel a rânjit. Asta era chestia cea mai mișto la faimă – oamenii te-ar fi așteptat oricât.

– Vino repede înapoi.

Zâmbind în continuare, a condus-o pe fata copleșită de atenția lui pe celălalt trotuar. Împreună au intrat în liceu. Sala era decorată cu ceva ce trebuie să fi fost zece suluri de hârtie igienică. Pe scenă trupa cânta o interpretare oribilă a piesei *Crazy for You*¹ de Madonna.

I-a auzit pe oameni suspinând în timp el a condus-o pe fată pe ringul de dans. Mâinile au fost întinse, paharele au fost scăpate, chicotelile s-au întrerupt. Dar nu s-a uitat în jur. S-a uitat la fată, numai la fată.

– Îmi acorzi acest dans?

Ea a deschis gura să răspundă, însă nu s-a auzit decât un scârțait ascuțit.

A luat-o în brațe și a dansat cu ea pe ultimele treizeci de secunde ale cântecului, iar când melodia s-a terminat, s-a retras.

¹ „Nebun după tine“

Simțindu-se surprinzător de bine, Angel a plecat din mulțime. Copiii roiau în jurul noii lor regine.

– Cât de înduioșător, s-a auzit o voce tărăgănată de afară.

Angel s-a forțat să rânjească.

– Între unsprezece și șaptesprezece ani, a spus el serios. E publicul meu.

Val l-a bătut pe spate pe Angel și l-a tras afară în noaptea ploioasă.

– Femeile o să suspine la filmul *Hard Copy*, și adolescentele o să-ți trimită invitații la banchet, pentru numele lui Dumnezeu.

– Da, da. Știu. Acum hai să mergem la nenorocita aia de petrecere. Am nevoie de o băutură.

Au traversat strada înapoi în fugă. Partenera lui Angel stătea exact unde o lăsase, în ploaie. Pentru o fracțiune de secundă și-a dorit să fi adus pe altcineva – cineva care conta –, dar nu i-a venit nici o idee cine ar fi fost persoana aia.

Iritat de acest gând, a apucat mâna femeii și a tras-o înspre Elks Hall. Împreună, ferindu-se de ploaie, au pătruns în clădire și au urcat treptele șubrede ale uriașului lobby. O lumină slabă din tavan își croia loc prin interiorul întunecos, creând pete de auriu mlăștinos în mijlocul umbrelor. La etaj, o trupă de heavy metal zguduia tavanul. Praful se furișa prin crăpături. De-a lungul peretelui îndepărtat fusese instalat un bar improvizat unde zeci de vedete își petreceau timpul sorbind băuturi alcoolice alături de aspiranții la faimă.

Angel s-a simțit ca și cum s-ar fi întors acasă. A tras mulțumit adânc aer în piept, iubind tot ce însemna acest moment – gălăgia muzicii, izul dulce grețos de marijuana, mirosul sălcii a prea multe trupuri înghesuite într-un spațiu prea strâmt. Val a mormăit un „La revedere” grăbit – ceva despre faptul că se ducea să și-o pună – și a dispărut în mulțime.

– Ți-e sete? l-a întrebat partenera lui amabilă.

Angel a început să răspundă, dar înainte de a rosti cuvintele, a simțit o strângere în piept. S-a strâmbat și și-a rotit umărul ca să scape de cârcel.

Ea s-a încruntat.

– Ești bine?

Durerea s-a ușurat și a Angel a zâmbit pentru cum-o-cheamă.

– Corpul îmi reacționează la lipsa de alcool, a spus cu lejeritate, petrecându-și mâna peste curbura îmbrăcată în latex a taliei ei, poposind pe șold cu o familiaritate pe care nu o avea, pe care nu și-o dorea cu o femeie ca ea.

Ea și-a dezvăluit într-un zâmbet dinții placați.

– Tequila?

El a rânjit.

– Ai citit *Enquirer*. Fată obraznică. A tras-o mai aproape. Mirosul de gardenie al parfumului ei i-a umplut nările. Ai auzit ce le fac fetelor obraznice?

Ea și-a udat buzele și numai că nu a tors.

– Am auzit.

Angel s-a uitat în ochii ei, fardați puternic cu albastru, și și-a văzut propria reflexie. Pentru o clipă a fost dezamăgit că ea era așa de ușuratică, că totul era prea ușor, apoi momentul a trecut. Era prea treaz, asta era problema. Gândea prea mult când era treaz. Când era beat sau drogat, era Angel DeMarco, actorul nominalizat la premiile Oscar. Era cineva și avea nevoie de acel sentiment ca de aer.

– Adu băutura aia, vrei, iubito?

I-a dat un pupic grăbit pe obraz și a plecat de lângă el unduindu-și coapsele, scurgându-se prin sală înspre bar. Corpul ei îmbunătățit prin metode chirurgicale, era perfect – tot numai suișuri și coborâșuri înveșmântate în latex roz. Inima lui Angel a luat-o la goană, gâtul i s-a uscat. S-a sprijinit de peretele din lemn plin de așchii și a început să-și imagineze modalități în care ar fi putut să folosească acel trup delicios, s-a gândit la ei doi încolăciți împreună, goi pușcă, drogați și puși pe treabă...

A simțit cum îl apucă greața. La început s-a gândit că nu era nimic – doar lipsa alcoolului în sânge –, dar apoi vederea i s-a încețoșat, stomacul i s-a strâns și și-a dat seama ce se întâmpla.

– O, Doamne...

S-a ridicat de pe peretele de lemn și a simțit – pumnul invizibil strângându-i pieptul. Capul i-a răsunat de alarme de avertizare, suficient de zgomotoase pentru a amortiza ritmul muzicii. A sorbit cu lăcomie din aerul plin de fum, icnind, încercând să-și umple plămânii. Durerea i-a mușcat din piept, s-a scurs pe brațul stâng

până ce degetele au început să-l furnice înfierbântate. S-a agăţat de balustrada de lemn lipicioasă, dar aceasta se mişca precum un dinte bătrân şi se zdruncina în mâna lui.

– O, Hristoase, nu acum, nu aici...

Transpiraţia rece i s-a scurs în dăre pe lângă inserţia părului. Treptele şubrede ce duceau spre ringul de dans păreau să crească sub ochii lui. Şipcile întunecate păreau să se estompeze una în cealaltă, alungite precum holul din filmul *Poltergeist*. Pentru o fracţiune de secundă a văzut-o pe JoBeth Williams alergând de-a lungul întinderii fără uşi, urlând.

De ce urla? A încercat să se concentreze asupra acelei întrebări fără sens. Ar fi făcut orice pentru a linişti hărmălaia din pieptul lui.

– Angel?

I-a luat o clipă să-şi recunoască numele. Când a înţeles, a încercat să ridice privirea, dar abia dacă mai putea să se mişte. Inima îi bubuia şi se zbătea ca un motor neuns care alunecă de pe şine. Şi-a umezit buzele uscate şi a încercat din greu să zâmbească în timp ce şi-a ridicat încet capul.

Femeia – Judy, şi-a amintit brusc – stătea în faţa lui cu o sticlă de tequila şi două pahare de shot în mână. O solniţă era sprijinită în v-ul decolteului.

Faţa ei drăguţă, machiată, s-a schimonosit într-o expresie gânditoare.

– Angel?

– Nu...

Cuvântul a ieşit într-o respiraţie şuierătoare şi a rămas agăţat acolo. A încercat să mai adauge ceva, dar nu putea gândi, nu vedea. *Doamne, nu putea respira, îl durea așa de tare.*

– Nu sunt bine. Adu-l pe Val.

Faţa lui Judy a fost cuprinsă de panică. S-a uitat repede în sus pe scări la gloata de petrecăreţi, în timp ce nesiguranţa i-a desfigurat sprâncenele conturate.

Angel a dat drumul balustradei şi a apucat-o de încheietura îngustă. Ea a icnit discret şi a încercat să se retragă. El nu i-a dat drumul, ci s-a agăţat cu toate puterile. S-a uitat la ea, încercând să-şi păstreze calmul, să respire.

– Adu...

L-a lovit. O durere încinsă, explodând, strivindu-i pieptul. Nu putea să facă nimic altceva decât să stea acolo, clătînându-se, gâfâind, cu o mână peste inimă. Îl dureau, Doamne, îl dureau cum nu-l mai duruse de ani întregi.

– Te rog... a șuierat el... nu mă... lăsa...

Să mor. Ar fi vrut să spună, nu mă lăsa să mor, dar nu a putut să rostească propoziția înainte ca lumea să i se întunece.

S-a trezit din cauza bipăitul electronic al monitorului cardiac. Un sunet generat de computer, electric și inuman.

Și frumos, Doamne, așa de frumos.

Trăia. Reușise, o învinsese din nou pe nenorocita cu coasa.

Putea simți medicamentele în sânge, moliciunea încețoșată a Demerolului ce-l făcea să se simtă de parcă ar fi plutit pe o mare caldută, liniștitoare. Știa că efectul medicamentelor avea să treacă peste puțin timp și durerea avea să revină, strângându-i pieptul, înjunghiindu-i plămânii și inima, dar în această clipă nu-i păsa. Trăia.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit plângăreț. Pantofi cu talpă de cauciuc s-au târșăit pe linoleumul stropit cu alb, fără îndoială – și s-au oprit lângă pat.

– Ei bine, domnule DeMarco, v-ați trezit.

Era o voce groasă masculină. Fără aiureli.

Doctor. Cardiolog.

Angel a deschis încet ochii. Un bărbat subnutrit, cu fața scrijelită și ochi negri ca smoala se uita în jos la el. Părul cenușiu vâlvoi îi pornea în toate direcțiile în jurul capului. Einstein pe SlimFast.

– Sunt doctorul Gerlaine. Șeful secției de Cardiologie a spitalului Valley din LaGrangeville. A tras un scaun, așezându-se în timp ce răsfoia graficele lui Angel.

Uite-o că vine. Rutina obișnuită.

Gerlaine a închis fișa – așa de a naibii de expresivă acea închidere tăcută.

– Sunteți un tânăr foarte bolnav, domnule DeMarco.

Angel a rânjit. Supraviețuise, respira în continuare și auzea de mulți ani balivernele astea. *Vă bateți joc de viața dumneavoastră,*

domnule DeMarco. Trebuie să vă schimbați viața – schimbați viața – schimbați viața. Avea discuția pe bandă rulantă în cap, mișcându-se înainte și înapoi, din nou și din nou în întunericul nopții, dar nu voia să-și schimbe viața, nu voia să mănânce sănătos, ori să facă sport, ori să respecte regulile.

Avea treizeci și patru de ani și o apucase de mult pe drumul întunecat al răzvrătirii de dragul răzvrătirii. Știa că era o existență inutilă, fără sens – exact *asta* îi plăcea. Nimeni nu depindea de el, nu avea nevoie de el. Sărea de la o petrecere la alta ca un acrobat, împleticindu-se de la una la alta, îmbuibându-se cu alcool, sex, trecând mai departe.

– Da, da, da, a răspuns el. Nu mai spune.

Doctorul s-a încruntat.

– Am vorbit cu doctorul dumneavoastră din Nevada.

– Sunt convins.

– Mi-a spus că erați coșmarul cardiologului.

– Din cauza asta îmi place Kennedy. E mai sincer decât medicul obișnuit.

Doctorul a strecurat fișa înapoi în buzunarul ei.

– Kennedy a spus că v-a informat acum șase luni că dacă mai faceți un infarct, o să fiți – cuvintele lui – „în căcat până la gât”. Și, fiule, nu prea se poate mai rău de-atât.

Angel a râs.

– Luați-o încetișor, nu fac față limbajului de specialitate.

– Kennedy mi-a spus că veți glumi. Dar eu nu cred că e ceva amuzant în legătură cu asta. Sunteți tânăr. Bogat și faimos, dacă asistentele știu ce vorbesc.

Angel s-a gândit la agitația pe care prezența lui trebuie s-o fi creat și a simțit împunsătura adrenalinei.

– Au dreptate. Așa sunt.

S-a lăsat o pauză înainte ca doctorul să vorbească din nou.

– Nu tratați această chestiune suficient de serios, domnule DeMarco. Ați fost bolnav multă vreme. Infecția virală pe care ați avut-o când erați mai tânăr v-a slăbit inima. Și cu toate astea ați băut, fumat și consumat droguri. Adevărul trist este că v-ați folosit inima

la o rată crescută și dacă nu facem ceva cât mai curând, s-ar putea să nu mai putem face nimic.

– Am mai auzit asta. Dar sunt încă aici, doctore. Știți de ce? Gerlaine s-a uitat la el.

– Cu siguranță nu din cauză că ascultați sfatul medicului.

– Nu. Vocea i s-a transformat într-o șoaptă conspirativă. Uite care e secretul meu: numai cei buni mor tineri.

Gerlaine s-a lăsat pe spate în scaun, studiindu-l pe Angel. Minutele au ticăit pe unda ritmică a monitorului. Până la urmă doctorul a vorbit.

– Sunteți căsătorit, domnule DeMarco?

Angel i-a aruncat o privire dezgustată.

– Cred că soția mea ar fi fost aici, dacă aș fi avut una.

– Copii?

A rânjit din nou.

– Nu, din câte știu.

– Doctorul Kennedy spune că în toți anii în care v-a tratat, nu a văzut să vă fi vizitat altcineva în afara agentului dumneavoastră și a unei cohorte de reporteri.

– Ce e asta, doctore, o variantă macabră a emisiunii *This Is Your Life*? O să-l aduci pe consilierul școlar de la liceu să confirme că nu mă jucam niciodată frumos cu ceilalți copii?

– Nu, întreb cine o să vă plângă dacă muriți.

Era o întrebare răutăcioasă, cu scopul de a răni, ceea ce a și reușit. Angel s-a gândit brusc la fratele lui, Francis. Dintr-odată, copilăria era în el, iar nostalgia așa de ascuțită și de dulce încât putea simți mirosul ierbii, al ploii și al mării.

Gândindu-se la trecut, a început să se simtă... deconectat. Era conștient: cunoștințele lui de la Hollywood erau exact asta: cunoștințe. Nu era nici unul genul de prieten care fusese la un moment dat fratele lui. Oamenii din acea companie de persoane care traversa petrecerea itinerantă pe care o reprezintă producția de film nu-l vedeau așa cum era.

¹ „Asta este viața ta“